

"Ω! ναί, θά πέσω νά πνιγῶ... τὸ κύμα μὲ προσμένει...
 ἂν λείψῃ ἓνας ἄνθρωπος ἑστὸν κόσμον τί σημαίνει;
 Μὴ ἂν μετρηθῆται ἡ ζωὴ, ὁ θάνατος μετρεῖται;
 μία στιγμή στὸ πέλαγος ριφθεῖσα τῶν αἰώνων
 πρὶν κἂν ὑπάρξῃ χάνεται, πρὶν σβύσῃ λησιμονεῖται,
 ὁ χρόνος πρὸς τὸν θάνατον καταμετρεῖται μόνον.

"Ω! ναί, θά πέσω νά πνιγῶ... τὸ κύμα μὲ προσμένει...
 ἂν λείψῃ ἓνας ἄνθρωπος ἑστὸν κόσμον τί σημαίνει;
 Ἴδού! ἐγὼ αὐτοκτονῶ δι' ἀφορισμὸς παντοίας,
 οἱ πάντες δὲ γνωρίζετε τοῦ φόνου τὰς αἰτίας,
 καὶ εἶναι ὅπως περιττὸν εἰς τόσῃν παραζάλην
 μὲ πᾶσαν λεπτομέρειαν νά σᾶς τὰς λέγω πάλιν.

Τὸ καλοκαίρι, ὁ χειμὼν, ὁ φύλλος, τὸ κουνουπί,
 ἐκεῖνο τὸ περίσσειμα τοῦ θαυμαστοῦ Τρικούπη,
 αὐτὸς ὁ πρωτοκάθεδρος, αὐτὸ τὸ τρίτον κόμμα,
 τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἡ πάστρα καὶ ἡ δρωμά,
 ὁ θίος καὶ ὁ θάνατος, οἱ νόμοι καὶ οἱ τύποι,
 ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ χαρὰ, ἡ κόλασις καὶ ἡ λύπη.

Οἱ Φιντικλήδες οἱ σοφοὶ καὶ οἱ Σπανοὶ Σεμτέλοι,
 τὸ ὕφος τῶν διπλωματῶν, ἡ πόζα τῶν ἐν τέλει,
 ἡ δυστροπία τῆς ψυχῆς καθὼς καὶ ἡ καλωσύνη,
 τῶν γυναικῶν τὸ ἄσπιλον καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη,
 ὁ φόγος καὶ ὁ ἐπαινος, τὸ ψέμμα καὶ ἡ ἀλήθεια,
 ἡ ἀτιμία, ἡ τιμὴ, καὶ τᾶλλα κολοκύθια.

Τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, αὐτὸ τὸ πέσε σήκω,
 τὸ βλέπειν καθημερινῶς τὸν τρυφερὸ Στεφάνο,
 τὸ ἔχειν τὸ στομάχι σου μὲ κάθε τί γεμάτο,
 τὸ θάξῃ ἀπ' ἐπάνω σου καὶ ἐθάξῃ ἀπὸ κάτω.
 τὸ νά μὴν ξέρω οὐτ' ἐγὼ τί διάβολο γυρεύω,
 καί, ἔπερ σπουδαιότερον, νά μὴν ἔμπορῶ νά κλέβω.

"Α! ἔλ' αὐτὰ μὲ ὄθησαν καὶ πάλιν μὲ μανίαν
 σ' αὐτὸ τὸ σκυλοπνίξιμο καὶ στὴν αὐτοκτονίαν.
 Δέξου λοιπὸν τὸν Φασουλῆ, ὦ ἀφρισμένον κύμα,
 καὶ δι' ἐμὲ ἡ θάλασσα πλατὺ ἄς γίνῃ μνημα.
 Δεχθῆτε με, σκυλόψαχα, γοργόνες, ἀχινοί,
 καὶ ὁ πολυτλήμων Φασουλῆς βορὰ σας ἄς γενῆ.

"Α! Ποστολάκα φίλτατε, ἂν ἐδίδες καὶ ἐμένα
 ἐν νόμισμα πολύτιμον ἀπὸ τὰ φυλαγμένα,
 καὶ ἂν μίαν ὥραν μ' ἄφιναν νά ἐβδῶ ἑστὰ Μουσεῖα,
 θεὰς νά κλέψω παλαιὰς καθὼς καὶ νεωτέρας,
 τὰ ἐμπροσθεν τοῦ Ἡρακλῆ, τὰ πίσω τοῦ Μαρσῦα,
 δεδαίως δὲν θά ἐδίδα εἰς τὴν ζωὴν μου πέρας.

"Αλλὰ τὸ κύμα καρτερεῖ καὶ ἐγὼ ἀκόμη ψάλλω..
 ἄς χῶσω τῶνα πόδι μου καὶ ὕστερα τὸ ἄλλο.

Νά ἐγάλω τὰ παπούτσιά μου ἢ ἔτσι νά πνιγῶ;
 εἶναι ψυχρὰ ἢ θάλασσα καὶ ἀρχίζω νά ριγῶ...
 Νά πέσω μὲ τὰ ροῦχα μου ἢ νά πνιγῶ τσιτσιδί;...
 δέξου λοιπὸν, ὦ θάλασσα, καὶ ἐμένα τὸ σκουπίδι.

(Ἐνῶ τοιαῦτα φοβερὰ ὁ Φασουλῆς προφέρει,
 ὁ Περικλῆς τὸν φίλον του κρυφίως πλησιάζει,
 καὶ δίνει μὴ τοῦ Φασουλῆ μὲ τὸ δεξί του χέρι
 καὶ στῆς θαλάσσης τὸν εὐθὺν ἀμέσως τὸν τινάζει.
 Μὰ ἓνα κῆτος φαίνεται καθὼς τοῦ Ἰωνᾶ,
 ὡσὰν νά τῶσταιλε κανεὶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ,
 ἀρπάζει δὲ τὸν Φασουλῆ ἀπὸ τὰ πσινά,
 καὶ ἐμπρὸς ἑστὸν νέο Φάληρο τὸν βγάξει ζωντανό.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σ' αὐτὴ τὴν ζέστη τὴν πολλή, σ' αὐτὸ τὸ νταβατοῦρι,
 τῶν Παρισίων τὸν γνωστὸ διαβάσατε Καμπούρη,
 τοῦ διασήμου Πῶλ Ντὲ Κόκ γνωστὴν μυθιστορίαν
 εἰς ὄλην τὴν Ἀνατολήν καὶ εἰς τὴν Ἑσπερίαν.
 Ὑπὸ τοῦ Φέξη τάχιστα καὶ αὐτὸς θά ἐκδοθῆ,
 καὶ ἀντὶ δεκάρας μοναχὰ παντοῦ θά πωληθῆ.

Τοῦ ἱατροῦ Παρίση τὰ Αἰθιοπικὰ
 μὲ πράγματα καὶ ἦθη πολὺ σημαντικὰ,
 σαφήνεια εἰς ὄλα καὶ χάρις καὶ οὐσία,
 καὶ τῆς Αἰθιοπίας περιγραφὴ πλουσία.
 Τὰ συνιστῶ ἐνθέρμως εἰς ὄσους τῶν ἀνθρώπων
 ἐπιθυμοῦν νά μάθουν περὶ τῶν Αἰθιοπῶν.

Εἰς τὴν Βουλὴν ἀντίκρου, στοῦ Νικολάου Σάλα,
 κρασί μὲ τὸ ποτήρι, κρασί μὲ τὴν μπουκάλια.
 Ἐκεῖ κρασί Τεγέας καὶ ἀληθινὸ μωσχάτο,
 ἐκεῖ καὶ ἀνθοσμίας, μὰ καὶ σαμπάνγια ντόπια,
 ποὺ μόλις δρῶ ποτήρια κενώσης ὡς ἑστὸν πάτο
 ἀρχίζεις νά φωνάζῃς «βάλτε φωτιὰ ἑστὰ τόπια.»

Μᾶς ἔφυγε καὶ ὁ Γκούζας μας καὶ πάει ἑστὸ Παρίσι
 μ' ἐκεῖνο του τὸ φλάουτο, ποῦ τῶχει μαγεμμένα,
 ὁ δὲ Ρωμηὸς τοῦ εὐχεται μεγάλος νά γυρίσῃ
 καὶ νά δοξάσῃ τοὺς Ρωμηοὺς ὀργήγορα ἑστὰ ξένα.

Μᾶς ἦλθε ὁ Πλατούτσας ἐκ Θεσσαλίας πάλιν,
 ἀφοῦ διῆλθε κώμας, πολίχνια καὶ δήμους,
 καὶ εἶδε νά τοῦ κάμουν ὑποδοχὴν μεγάλην
 καὶ ἡῦρε θιασώτας καὶ ὀπαδοὺς προθύμους.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἑστὸ σπῆτι μου ἀνέδη,
 ἑστὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ζῦδη, — δρῶ ἑστὸ λάδι, τρεῖς ἑστὸ Ζῦδη.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.